

Дамян Дамянов

Остани тази нощ...

Остани тази нощ! Тук при мен остани!
Двете тежки врати любовта ни ще скрият,
ще ни пазят отвън тези неми стени.
За една нощ сами ще избягаме ние.
Ще избягам във теб, ще избягаш във мен.
В тиха златна гора ще потънеме двама
и ще гоним насън оня дивен елен,
който бяга във нашите сънища само!
Остани тази нощ! Като куче отвън
ще ни пази до утрото будният вятър...
Остани тази нощ!...Остани!...Остани!...
И прокарай ръка по лицето ми тъмно –
като в лист изпомачкан мойте бръчки махни!
А когато от наште целувки се съмне
и когато се вдигне небесният кош,
ти излез, разкажи по най-бързия вятър
за човешката обич и за нашата мощ –
и ще стане по-светла земята...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8698>]